

[Justitsministeren.]

Der findes en del lovbestemmelser om, at en afgørelse, der er truffet af en forvaltningsmyndighed, kan påklages til anden administrativ myndighed. Men på dette område er den såkaldte administrative rekurs hverken lovhjemlet eller i øvrigt nærmere lovreguleret. Spørgsmålet om klagevejledning kan vanskeligt behandles isoleret, men må overvejes i forbindelse med andre problemer vedrørende den administrative rekurs, herunder navnlig spørgsmålet om klageadgangens omfang og klagefrister. Disse generelle spørgsmål er allerede under overvejelse i et udvalg under justitsministeriet.

Så vidt jeg kan skønne, har der ikke hidtil vist sig særlig trang til at vejlede parterne i ægteskabssager om deres klageadgang. Jeg vil imidlertid foranledige, at spørgsmålet tages op til drøftelse på et af de orienteringsmøder, som justitsministeriet jævnlig holder med jurister fra overøvrigheden.

Af *Kurt Brauer* til justitsministeren (30. juni 1970):

„Deler ministeren den opfattelse, at man må advare folk mod at indgå frivillige aftaler i forbindelse med separation og skilsmisse?“

Begrundelse.

Overpræsident Carl Moltke har til et dagblad (Minavisen for mandag den 29. juni 1970) efter at have påpeget, at frivillige aftaler kun kan omstødes af domstolene, udtalt: „Derimod kan man altid kraftigt fraråde at indgå sådanne frivillige aftaler om bidrag.“

Når et ægtepar beslutter sig for at gå fra hinanden, er der mange forhold, der kan indvirke på deres evne og vilje til at træffe aftaler, der har udsigt til at holde i længere tid.

Som lovgivningen er i dag, er der kun retens lange og bekostelige vej, hvis en af parterne fortryder. Hvis man indførte en ordning, hvorefter frivillige aftaler til enhver tid kunne kræves undergivet amtets bedømmelse, ville der kunne spares mange penge og meget besvær for de implicerede parter og for det offentlige.

Justitsminister *Thestrups* svar (2. juli 1970):

Efter ægteskabslovens § 52 kan en af ægtefællerne truffet aftale om bidragspligten eller om bidragets størrelse ændres ved dom, såfremt det på grund af væsentligt forandrede forhold vil være åbenbart urimeligt at opretholde aftalen.

Ved denne bestemmelse er der indført en videregående adgang til at ændre aftaler om underholdsbidrag end den, som før 1969 fandtes i ægteskabslovgivningen.

Både i det udvalg, hvis betænkning lå til grund for den nye lov fra 1969, og i folketinget har man betragtet det som en selvfølge, at tvister af den karakter, som der her er tale om, skal bedømmes af domstolene og ikke af administrationen. Jeg kan derfor ikke være enig med hr. Kurt Brauer, når han gør sig til talsmand for en ordning, hvorefter frivillige aftaler mellem ægtefæller om underholdspligten i forbindelse med en separation eller skilsmisse til enhver tid skal kunne kræves undergivet overøvrighedens bedømmelse.

Når overpræsidenten i København har frarådet, at ægtefæller afgør underholdsbidragsspørgsmålet ved aftale, går jeg ud fra, at dette er grundet på hans erfaring med hensyn til vanskelighederne ved at overskue konsekvenserne af en aftale og den omstændighed, at det selv ved dom er vanskeligt at gøre indgreb i parternes aftaler.

Jeg ville ikke gå så vidt som til at sige, at man altid bør fraråde at indgå aftaler om bidrag, men jeg er ganske enig med overpræsidenten i, at det kan være vanskeligt at forudse konsekvenserne af en aftale, der måske skal gælde mange år ud i fremtiden. Derfor gøres der også både fra overpræsidents og fra amternes side en betydelig indsats for at vejlede parterne om deres retsstilling.

Af *Poul Schlüter* til indenrigsministeren (2. juli 1970):

„Agter regeringen at fremsætte lovforslag, hvorefter anvendelse af engangsemballage, derunder dåser, til øl m.v. forbydes?“

Begrundelse.

Det må forventes, at udenlandske bryggerier i nær fremtid vil begynde at eks-